

brief open en zijn blik gleed snel over den inhoud; hij werd doodsbleek, zijn hand sidderde.

„Wat is er?” riepen allen. „Frank, wat mankeert je?”

„Niets,” antwoordde hij barsch, maar zich even bedenkend liet hij dadelijk op heeschen toon volgen, „mijn vrouw is ziek, zwaar ziek, oom had weinig hoop en dat is nu drie weken geleden. Hoe zal 't nu wezen?”

„Je vrouw!” riepen mevrouw en Charlotte uit, „wat weet oom van je vrouw!”

„Zij is bij hem sinds maanden.”

„Wat...” riep Charlotte uit, „er is niemand bij hem dan Marie, mijn meid, die hij zoo wonderlijk uit mijn huis troonde, of moest zij misschien je vrouw bedienen?”

„Rose Marie is mijn vrouw; oom heeft haar op mijn verzoek uit je huis gehaald en bij zich genomen, maar zeg nu niets meer, ik vertrek onmiddellijk.”

„Zal ik met je meegaan?” vroeg Meta vriendelijk belangstellend.

Hij zag haar aan, alsof hij half droomde.

„Nee, ik dank je,” mompelde hij. „Adieu!”

Allen zagen elkander aan terwijl hij de kamer uitging, alleen Meta volgde hem.

„Frank,” fluisterde zij hem toe, „als het niet te laat is, breng onze zuster dan onze groeten over.”

Hij aarzelde een oogenblik, toen kuste hij het meisje op het voorhoofd en zeide zacht:

„Bid voor haar en voor mij, Meta!”

„Goddank! er is meer in dien jongen dan verf en penseelen,” dacht Meta; „waarlijk, ik geloof dat zijn oogen vochtig waren.”

En zij keerde in de tuinkamer terug, waar haar moeder en Charlotte het druk hadden met allerlei uitroepen.

„Zoo'n dwaze jongen, maar wie kon 't weten! Heb ik 't niet altijd gezegd!”

„Mijn schoonzuster in mijn dienst, 't is een roman! Had ik dat kunnen denken!”

XXV.

Het werd een zware reis voor Frank; het hart was in hem ontwaakt, de mensch wakker geworden; aan zijn werk dacht hij niet meer, Rosa Marina was zijn geest ontvlogen; hij kon zich haar nauwelijks meer herinneren, maar zijn vrouw zag hij telkens, zooals zij daar wanhopend en troosteloos aan het strand had gestaan.

Onder het werken was telkens wel de gedachte in hem opgekomen:

„Wat bezielde haar toen? Wat dreef haar uit het veilige huis van oom naar de zee kust in dat onstuimige weer? Verlangen om mij te zien? Afkeer wellicht! O, dien heb ik verdiend! Ja, dat zal het zijn! Oom heeft haar gedwongen